

— Може би.

— Ами гдѣ е сега вашиятъ Кушчу-оглу? Кажете истината, това ще ви помогне твърдѣ много.

— Нима ний знаемъ? Балканитѣ сж високи и широки, цѣлъ свѣтъ. Кушчията не е още хвъркналъ на мѣсяцътъ, нито е потъналъ въ земята. Много сте хитри — намѣрете го и го уловете.

— Ще го намѣримъ и уловимъ, измърмора казака онбашия, и прибави: — изловихме васъ и съ него ще се справимъ.

— Не говори, ще достигна, докѣтъ не си достигналъ; не говори: ще убия, по-напрѣдъ убий, та послѣ се хвали: ето на убихъ.

— Истина е, но великъ е Богъ.

— Наистина, но той е великъ и за насъ и за Кушчията.

Въ това врѣме дотърчаха трима ѣздачи на бѣли конѣ. Тѣ сжщо бѣхъ казаки, чаушинътъ полякъ и двамата рѣдовии поляци. Тѣ слѣзаха отъ конѣтъ, и до огънътъ се дочуха само казанитѣ по-грѣмко думи: „Бунаръ, Медвенъ, Изворътъ, Урвата“. Чаушина отиде въ къщи при сотника, а войницитѣ водяха конѣтъ.

Карабела при тия думи истрѣпна и изведнѣжъ скочи, нѣ плѣнницитѣ го задържаха, и той се трѣшна на земята блѣденъ и съ такова измъчено лице, щото онбашиятъ го попита:

— Какво ти е?

— Нищо?

Карабела се замисли твърдѣ много и дълбока въздишка се истрѣгна изъ гърдитѣ му. Тѣжко и мъчно му е. Разговорътъ се прѣкъсна, всички млъкнаха; само искритѣ трѣщяха, като че ли за това, за да не заспятъ людиетъ и пълната тишина да не докара тъга на хорскитѣ сърдца; пламакътъ пакъ ту свѣтваше, за да покаже, че людиетъ не спятъ, а одрствуватъ, ту угасваше за да не може любопитното око да распознае играянieto на страститѣ върху людскитѣ лица. У жителитѣ на стѣнитѣ има хубава поговорка: огънътъ е милиятъ и вѣрнийтъ другаръ на чело-вѣка, той топли тѣлото и тѣши душата.